

Hang Ma

Ngọc Châu

Chương 3: Mồ Côi

Vẫn còn mãi ngó nghiêng tìm thêm cây thuốc nên hai cha con không thấy có hai người đàn ông đang len lỏi phía sau. Hai người này mỗi người chỉ mang một bọc nhỏ thuốc lá, chừng ấy thuốc lá ngoại thì công an với thuế quan có khi cũng cho qua, chẳng hỏi tới, nhưng họ gìn giữ khá cẩn thận, luôn nhìn trước ngó sau về lo lắng. Người lùn mập khẽ hỏi người cao gầy:

- Này, nhớ bọn chúng đón đường khử mình để cướp lại hàng thì sao?

Tay cao như cây sào trả lời:

- Đếch dám đâu, chúng phải giữ chứ tìn. Tao đi mấy lần rồi mà.

- Nhím cấm gai ngoài da, người cấm gai trong bụng. Ai biết được bụng chúng nghĩ gì...

Tay cao gầy có vẻ sốt ruột

- Tao bảo đã ăn hàng của chúng mấy lần rồi mà, có sao đâu..

- Vợ tao không muốn tao đi chung với mày. Nó cứ bảo mày là thằng ác như gấu cái đang nuôi con. Tao chỉ đi hàng với mày lần này nữa thôi.

- Tiên sư vợ chồng nhà mày! Phơi nắng khô da mặt, leo núi rách bàn chân còn chưa có cái mà ăn. Mới đi theo tao vài chuyến mà vợ mày đã có khăn viền bạc, váy viền vàng, còn đòi gì nữa...

Người mập, tay khoèo có vẻ ngượng, vội quay về chuyện ban đầu:

- Nhưng lần này... lần này gặp nhiều đềm gỡ lắm. - Giọng hắn vẫn lo lắng. - Tao sợ lượng lớn quá, chúng sẽ...

- Tao đếch lo chúng khử mình cướp lại, nhưng mà...

- Sao?

- Sợ chúng giao xong lại mật báo...

- Có cách nào đề phòng không? Chỉ cần qua được đoạn giữa hai chốt khe Lam và hang Tiên thì ổn mày ạ.

Chúng đần đờ nghĩ ngợi một chốc rồi tay cao thăm thì gì đó với tay đậm. Sau đấy hai người này tạt ngang, khuất vào sau các bụi cây rừng.

Hai cha con không biết là có người dõi theo mình. Cũng không hề biết rằng khi cha mãi chọn tìm cây vầu bánh tẻ để chặt về nướng khẩu lam, con chạy ra suối múc nước và kiếm củi, hai người đàn ông ấy đã nhanh chóng dỡ bớt lá thuốc để nhét hai gói hàng (một to, một nhỏ) vào trong bao tải và chiếc túi dệt. Nhét xong chúng chèn phủ lá thuốc vào như cũ, thu vén số được thảo thừa ra giấu vào trong bụi.

Tay thấp mập nói với tay cao trước khi chúng chia tách nhau kẻ trước người sau:

- Ổn rồi mày ạ. Tao đã nhận ra mặt người đàn ông đi hái thuốc. Ông ta là thầy lang nổi tiếng vì có bài thuốc chữa rắn cắn gia truyền. Ngày xưa bố ông ta đã chữa cho bố tao khỏi bệnh hiểm nghèo ấy.

- Thế thì tốt, bọn chúng chỉ hay ngăn đám cướp vạ lại xét hỏi thôi.

- Ông lang này chữa khỏi nhiều người, cả cho công an với hải quan nên chúng chẳng khám xét gì hai cha con nhà ấy đâu...

Ra đến đường cái, cậu bé Pàng thấy khoan khoái, tung tăng đi cạnh cha mình như hồi mẹ dẫn nó đến trường tiểu học lần đầu tiên. Đường quốc lộ to và rộng có vô khối cửa vạ mang vác, nhiều xe máy chờ hàng cao ngất ngồng phóng vù vù, khiến hai bố con phải nép vào nhau để khỏi bị xe quệt vào người. Ở trạm Khe Lam và hang Tiên công an và hải quan ngăn người và xe lại để kiểm tra, nhưng chẳng ai hỏi đến hai bố con thầy lang đi hái thuốc về. Có một chú công an còn ra chào hai cha con. Chú ấy xoa đầu Pàng, mua cho nó một gói bánh. Cha bảo đấy là chú Yên, năm ngoái bị rắn độc cắn tí nữa thì chết, may là đến mời cha nó kịp thời.

Cha nó bảo con khi hai cha con rẽ vào con đường mòn dẫn về nhà.

- Sắp tối rồi, cũng sắp về đến nhà rồi.

Thế mà hai cha con không về được đến nhà yên ổn. Cả hai không hề biết rằng suốt từ lúc ăn cơm lam giữa rừng, họ đã bị hai kẻ lạ mặt theo dõi. Một tên cao gầy, mắt trơ và lạnh như mắt rắn độc. Tên kia đậm người, trông hơi lùn, có hai chiếc răng vàng chóc. Lúc trời sâm sẩm, chỉ còn cách nhà vài trăm mét, Pàng và cha lội xuôi con suối Tòng. Đã nhìn thấy ánh lửa lập lòe, chắc mẹ nó đang nấu cơm tối. Cha đi trước một đoạn, Pàng vừa dừng lại chộp được một con ếch ở sát mép nước. Nó đang cố chạy lên kịp thầy để khoe, thì một kẻ lạ mặt bỗng từ sau tảng đá lớn nhảy xổ ra, trong tay lăm lăm đoạn gậy. Lợi dụng trời tối chúng đã lẩn quanh các tảng

đá lớn ven bờ, chạy ngược đến đón đầu hai cha con. Thằng cao kêu gày guộc lao rất nhanh tới sau lưng ông bố, đập ông dúm xuống rồi cướp bao lá thuốc trong khi đó chiếc cặp đeo ở vai Pàng cũng bị tên thứ hai, là tên đậm người, tay hơi khoèo vừa xuất hiện sau lưng cậu bé, giật văng ra.

- Quân ăn cướp, giả tao, giả tao cái bao! – Cha Pàng vội chạy theo để đòi lại.
- Để chúng ông lấy lại hàng đã. Ông thềm lấy bao lá cây của mày làm gì?!

Tên cao gày trợn mắt. Nó lòi vút tung tóe những túm thảo dược ra ngoài, lấy ra gói thuốc lá ngoại đã giấu trong bao.

- Hàng của ông đây rồi, chúng ông chỉ cần thứ này thôi!

Nó cười rất đều giả trong khi co chân đá cho bao lá thuốc văng xuống suối.

- Chúng mày, chúng mày...

Cha Pàng há mồm kinh ngạc. Đầu tiên ông định lợi xuống suối, giữ chiếc bao đang sắp trôi đi, rồi chợt nghĩ ra điều gì, ông quát lên:

- Thì ra chúng mày là bọn buôn lậu ma túy. Quân khốn kiếp! Tao sẽ báo công an tóm cổ chúng mày!

Tên cao gày đã định quay đi, nghe cha Pàng nói vậy cặp mắt rắn của hắn lóe lên tia ác độc. Nó lập tức nhảy phát lại, đập thẳng cây gậy vào đầu người đàn ông vừa thốt ra câu đe dọa:

- Đã thế thì mày chết, mày chết!

Chiếc gậy to và nặng đập liên tiếp vào đầu cha Pàng hai cái khiến ông ngã nghiêng xuống dòng suối.

Pàng há to mồm nhưng tiếng kêu không thoát được ra ngoài khẩu trang vì quá sợ. Tay thằng bé vẫn còn giằng giữ một đầu sợi dây da đeo cặp, liền bị một cú đập vào mông khiến nó ngã sấp xuống suối, chiếc mũ vải đội trên đầu rơi ra trôi theo dòng nước. Gã lùn định chạy đi nhưng thằng cao kêu quát:

- Đập chết nốt thằng ôn con đi!

Tên lùn đáp, mồm há ra để lộ hai chiếc răng vàng loang loáng.

- Thôi, kệ nó! Nhớ ai biết thì...

- Để tao đập chết nó luôn đi.

Tên cao vung gậy nhảy sát đến chỗ cậu bé, may thay cú gậy sát thủ của tên ác nhân này đập trượt vào mép tảng đá mà thằng bé vừa nép vào, gậy làm ba với tiếng rắc khô giòn. Thằng cao kêu ác độc buông một tiếng chửi, nó quay người định tìm khúc cây hay hòn đá nào đó để hoàn thành tội ác, nhưng thấy có ánh đèn pin loé lên không xa đó nên đành chạy theo tên lùn. Chúng cứ lợi nước chạy ngược dòng suối lên phía trên, một tên lùn tay khoèo, một thằng cao như hình nhân đánh đu nhào lộn giữa hai cây gậy trò chơi của lũ trẻ. Loáng cái chúng đã mất tích vào màn đêm.

*

* *

Pàng vội vàng nhoài đến chỗ cha, cố lật người để ông khỏi ngập mặt xuống nước. Nó biết rằng ngập mặt dưới nước lâu thì sẽ bị chết đuối, nhưng cố gắng hết sức cũng chỉ lật ngửa được cha nó lên và xê dịch cho đầu ông tựa lên chỗ cạn.

- Cha ơi, cha ơi!

Nó cố lay gọi nhưng ông bố không tỉnh lại.

- Cha ơi, cha đừng chết nhé, đừng chết nhé!

Pàng quá sợ với ý nghĩ cha nó có thể đã chết vì bị thằng cướp đập gậy vào đầu. Thằng bé gọi và khóc, cuống quýt bên ông bố bất tỉnh mà không biết làm thế nào. Rồi quyết định chạy về nhà gọi mẹ vì từ đấy về nhà nó không xa lắm.

Pàng chạy xuôi theo bờ con suối, mấy lần vấp lên vấp xuống, được khoảng vài chục mét thì thấy có ánh đèn pin. Chưa kịp gọi, nó đã nhận ra tiếng mẹ:

- Giàng ơi! Sao cái mũ của thằng Pàng lại trôi về nhà. Cha nó ơi, Pàng ơi, con tôi đâu rồi!

- Mẹ ơi, mẹ ơi!

Thằng bé vội vàng gọi và chạy đến. Vướng chân vào một rễ cây, nó ngã sấp mặt xuống đất nhưng quên cả đau đớn, vội vàng nhồm ngay dậy để chạy tiếp. Mãi khi đã gục mặt vào váy của mẹ, Pàng mới nức nở kêu lên:

- Cha ở đằng kia, kẻ cướp nó đánh cha ngã dưới suối, mau lên mẹ ơi!

- Giàng ơi, sao lại thế! Cha dẫn mày đi đâu mà tối mịt tối mò thế này mới về đến đây?

Nó hấp tấp nói.

- Đến gần Hang Ma. Nhưng không vào!
- Giàng ơi, đã bảo là đừng có bén mảng đến khu rừng phía Hang Ma làm gì! Đâu, cha mày đâu, mau lên Pàng ơi!

Hai mẹ con ríu chân vào nhau, vội vàng chạy ngược ven con suối tới chỗ cha nó nằm.

- Cha nó ơi, cha nó làm sao thế này? Giàng ơi, cứu cha thằng Pàng với, Giàng ơi!
- Mẹ nó sụp xuống lay gọi nhưng cha chỉ hé mắt nhìn hai mẹ con một cách thờ ơ rồi thều thào:

- Nó cướp hàng lên giấu vào bao thuốc mà tôi không biết...

Ngừng một tí rồi ông cố nói tiếp

- Mình...mình phải vớt bao lá thuốc chữa nghiện ma túy tôi vừa hái về... Tôi cố tìm ra thuốc chữa để...để đỡ ân hận vì đã trót...trót...

Người vợ cuống cuống

- Trót cái gì cơ? Ông làm sao, chúng đánh ông vào đâu, đau lắm à? Là bọn nào vậy?

Mẹ Pàng hấp tấp sờ nắn quanh người, sờ vào đầu, vào gáy cha nó rồi lại kêu lên hốt hoảng:

- Nó đánh ông vào đầu, đang chảy máu đây này. Cố ôm vào cổ tôi để tôi cõng ông về nhà dặt thuốc. Pàng ơi, đỡ cho cha mày ôm vào vai mẹ nào.

Cha Pàng ngộ nguậy nhưng không thể nào nhồm dậy được, chỉ cố lấy thêm hơi để thốt ra:

- Mẹ nó giữ lấy cuốn sổ ghi trên bàn thờ.. .sau này bảo thằng Pàng làm thay cho tôi, Pàng ơi..

Cha Pàng đã kiệt sức lắm rồi, tuy nhiên ông cố dặn vợ:

- Đừng báo với công...an..., đừng báo gì với xã nha...á...

Đây là câu cuối cùng cu Pàng nghe thấy cha nó nói ra. Nó đã trở thành đứa trẻ mồ côi cha từ lúc mới hơn bảy tuổi đầu.

Chương 4 : Giếng Đá

Lúc tỉnh lại Pàng thấy hai tay bị trói giật ra sau lưng, chân cũng bị trói và đang ở một nơi nào đó tối thui. Nó đang nằm úp sấp trên nền cứng và lạnh như đá, mới khẽ cựa quậy đã đau nhói lên ở trán. Đầu với ngực bị phủ kín, đúng hơn là một chiếc bao đã chụp qua đầu nó cho tới tận ngực, tối đen như mực. Nhớ ngay đến chuyện vừa rồi bị đẩy vào trong Hang Ma. Giàng ơi, thế ra nó vẫn đang ở trong cái hang ấy, chưa chết nhưng chắc cũng sắp bị làm sao đến nơi. Còn cái lão đeo kính đen, lão ta đâu? Có ở quanh đây không? Pàng định kêu lên hoặc gọi lão nhưng vội mím chặt môi lại.

Mấy năm qua, tuy không phải bỏ học nhưng Pàng vất vả hơn thằng Bình nhiều lắm. Bình nó có mẹ, có bố, đều là cán bộ nhà nước nên tha hồ đọc truyện, đọc sách, xem phim. Nó chỉ có ăn rồi chơi và học thôi, trong khi Pàng phải giúp mẹ mọi việc trong nhà và làm nương. Hai năm vừa rồi học ở trường Nội trú nhưng hè nào Pàng cũng phải vừa học việc tạc tượng vừa vác hàng thuê ở kho hàng trung chuyển của chú, dì. Thằng bé tích lũy được khối tiền qua những tháng ngày lăn lộn kiếm tiền trợ giúp cho mẹ, đã trở nên ốm yếu sau cái chết đột ngột của cha nó.

Nếu lão đang ở quanh đây thì chỉ tí nữa lão sẽ biết là nó đã tỉnh - Pàng nghĩ - mình phải lắng nghe xem sao đã. Nó hơi ngộ nguậy, khẽ lật người và lại thấy đau nhói ở trán, tuy nhiên phát hiện có một khe sáng từ dưới ngực lọt vào mắt. Ô, thế ra việc xung quanh tối mò không phải là do nó đang ở trong Hang Ma - nghĩ một tí Pàng phát hiện ra điều ấy và đỡ sợ hơn. Đau là vì ai đó (rõ ràng là một trong những con quỷ) đã nện vào trán nó, bây giờ chắc đang xưng vều lên như quả ổi trâu, còn tối là do chiếc bao chụp vào đầu có màu đen hay màu sậm. Đúng thế, Pàng ta cọ mũi vào chiếc bao, cố ngửi và biết là bao nhuộm chàm, bằng thứ vải dày lắm nên ánh sáng không thể lọt qua.

Thế ra nó đã được đưa ra ngoài. Vì nếu trong hang thì tối lắm, Pàng thấy thế khi bị đập bắn vào trong Hang Ma. Ai đưa nó ra? Có phải là lão kính đen chột mắt ấy không? Lão ta đang làm gì, đứng ngồi ở đâu ấy nhỉ? Nghĩ tới cái đầu lâu ma quái lăn lóc cộc và con rắn từ trong hốc mắt của chiếc sọ người trườn ra ngoài, nó lại run. Nhưng nỗi sợ lúc này đã giảm đi nhiều. Một tia hi vọng chợt lóe lên: nếu chết ngay như bà lão Tăng nói thì chắc chắn nó đã chết rồi. Nhưng còn nghĩ được như thế này tức là vẫn còn sống...

Nhưng biết đâu mình đang nằm mơ thì sao? Ý nghĩ này khiến cu cậu lại kinh hoàng. Vậy ra nó cũng đã chết rồi, chết như cha nó sau khi bị bọn cướp đánh vào đầu. Nỗi sợ khiến Pàng phải cựa quậy và trán lại đầu nhói lên. Khi chết rồi người ta có còn nằm mơ thấy đau không nhỉ? Chắc là có, vì người chết có biết đau thì bọn quỷ sứ dưới Âm Ti mới đem người có tội ra hành hạ, nhúng họ vào vạc dầu sôi ngàn ngút như trong phim gì nó đã xem, hoặc bắt đeo vác các loại gông cùm đầy răng nhọn, như răng con hổ, con lang ở trên rừng. Giàng ơi, khéo nó chết thật mất rồi!? Biết hỏi ai bây giờ? Giá có thằng Bình ở đây thì tốt biết bao. Hè này nó về quê nội ở mãi Hà Đông cơ. Nhưng Pàng chưa nghe thấy ai nói tới chuyện người chết nằm mơ với suy nghĩ cả. Hy vọng loé lên một chút. Nhưng ngộ không phải nằm mơ mà đang là những sự thực nhìn thấy ở dưới Âm Ti thì sao? Lũ quỷ sứ trói nó vút ở đây, đọi vào sổ sách gì đấy của Diêm Vương rồi chốc nữa sẽ quăng vào ngục, có khi còn đeo gông hay cùm có gai nhọn vào cổ người chết...Giàng ơi, sao số nó khổ thế nhỉ, cả lúc sống cũng như lúc đã chết!

Thằng bé không thể nào tìm được một tiếng nức trong bi thảm. Dẫu sao Pàng vẫn mong là mình còn sống hơn là đã chết. Hóa ra việc xác minh chuyện mình còn sống hay đã chết chẳng dễ chút nào! Khó hơn nhiều với việc xác định chiếc bao đang trùm trên đầu nó là bằng vải dày và được nhuộm kĩ bằng nước lá chàm. Thế ra ở dưới Âm Ti bọn quỷ cũng biết dùng cây chàm để nhuộm như người Tày à?! Dẫu sao thì nó cũng đang bị trói chặt, chẳng thể đi đâu hoặc hỏi ai lúc này. Ai trói nó nhỉ? Quỷ Gió Độc hoặc Thuồng Luồng trong hang, hay lũ quỷ sứ nhan nhản dưới Âm Ti? À, bà lão Tăng nói hai con quỷ ấy giết người vào hang của chúng ngay tắp lự, quăng xương người chết đi lung tung để dọa người nào dám bén mảng đến hang chúng nó. Vậy thì trói nó là do quỷ sứ dưới Âm Ti rồi. Ờ, còn lão chốt kính đen thì sao? Nếu lão không bị quỷ giết thì cũng có khi chính lão đã trói nó.

Nghĩ ngợi nhiều làm thằng bé thấy không chỉ đau ở trán mà còn đau ở cả bên trong đầu. Nó đâm liều, thôi thì cứ đọi xem tới đây người hay quỷ sứ hành tội nó, khi đó sẽ biết ngay mình đang còn sống hay đã chết. Tốt nhất là hãy nằm thật im, nằm như con cánh cam vô ý bị lật ngửa bụng lên gờ, cố tình giả chết ở một chỗ đang có nhiều nhện nhạo, chờ xem mọi chuyện tiếp theo ra sao, Pàng quyết định như vậy.

* * *

Pàng cố gắng nằm như thế khá lâu và nhớ lại nhiều chuyện kể từ ngày cha nó đột ngột mất đi. Ngày ấy, mẹ nghe lời trăng trối của cha nên bảo với mọi người là cha nó uống rượu say, trượt chân ngã xuống suối. Bị chết do đầu đập vào đá, ngã úp mặt xuống nước mà mẹ con nó không biết ngay. Trong đầu thằng bé không thể nào xoá đi hình ảnh một cái bóng cao, gày khô gày khát như thằng hình nhân chơi trò lộn cây xà đơn và thằng thấp lùn, tay trái hơi khoèo, có răng vàng hai bên mép. Pàng đã kể với mẹ nhưng mẹ nó dặn không được nói với ai nữa. Đám tang thật buồn. Mẹ và cha nó đều có rất ít anh em họ hàng. Ai cũng bảo thương thằng Pàng sớm mồ côi bố nhưng chẳng giúp đỡ được gì đáng kể.

- Cha mất sớm rồi, nhưng mẹ vẫn cố cho mày đi học Pàng ạ, có cái chữ vào bụng thì sau mới đỡ khổ. - Mẹ nói với nó thế.

Thế nhưng chưa vào năm học mới thì mẹ đã ốm. Mẹ ốm lâu đến nỗi chẳng còn hạt gạo nào trong nhà, từ cái tủ cha mới mua cho đến con bò, đã có mặt ở nhà từ lúc cu Pàng mới lên bốn tuổi, cũng phải đem bán. May là mẹ con thằng Bình chuyển từ xuôi lên đây, mẹ nó làm hiệu trưởng Trường Tiểu học của xã đã hết lòng giúp đỡ mẹ con nó, tạo mọi điều kiện để Pàng không phải bỏ học.

Vào dịp hè, thấy mẹ nó đã khá lên, dì bảo với mẹ:

- Cho thằng Pàng lên giúp chú nó đếm và ghi sổ hàng người ta gửi ở nhà mỗi tối. Nhiều thứ lật vặt lắm, cái đầu mình không nhớ được hết đâu vớ. - Dì nó lấy chồng người Tày nên nói giống kiểu người Tày. - Lúc nào rảnh chú nó sẽ truyền cho nghề dệt tơ tơ đống đá.

Mẹ chưa kịp nói thì dì bảo thêm như vậy, cuối cùng mẹ cũng đồng ý. Thế là từ đấy hè nào Pàng cũng lên ở nhà dì, kể cả khi đã lên học Trường Nội trú. Nó tập ghi tập đếm, được giữ hai quyển sổ và mấy cây bút bi, buổi sáng rồi rồi cũng theo người ta đi trung chuyển kho, đội hoặc buộc vớ đeo ở lưng mấy thứ hàng nhẹ nhàng như kiện thuốc lá, thùng bánh qui bơ... Buổi chiều thì ngồi đục đẽo đá với chú nó. Nhờ thế mà hai mẹ con thoát được cảnh bữa no bữa đói.

Chuyện xảy ra hôm nay bắt đầu từ hai hôm trước đây. Hôm ấy dì bảo:

- Chủ hàng đột này bị đánh nhiều lắm, cừu vạ lại không có ai thuê vác hàng đâu vớ.
- Cướp đánh các chủ hàng hở dì?

Pàng vội hỏi vì thằng bé vẫn hãi bọn kẻ cướp từ ngày chúng đánh chết cha mình. Có điều mẹ đã dặn không nói với ai nên nó cứ phải im như hạt ngô giống ở trong sọt, về chuyện cha bị chúng đánh chết như thế nào.

- Không phải cướp đánh. Đây là Hải quan cửa khẩu ngăn chặn buôn lậu

Chú giải thích cho nó rồi quay sang nói với dì:

- Vài tháng rộ lên một đợt, rồi đầu lại vào đấy vớ. Này, đợt này rồi rồi mình để thằng Pàng về chơi với mẹ nó ít ngày...

- Tôi cũng đang định dẫn nó về chơi với mẹ. - Dì nó nói xen - Nửa tháng nay tôi không gặp chị Li (đấy là tên mẹ Pàng), dạo này chị ấy đã khá lên nhiều rồi.

- Cũng phải vài hôm nữa mới đi được. - Chú bảo - Mình còn phải tính sổ để thanh toán cho xong đợt hàng này đã.

Pàng không muốn đợi hai ngày nữa. Nó nhớ mẹ quá. Vội lại từ nhà chú, dì về nhà nó chẳng bao xa, hai con dao quăng là cùng. Đã đi học nên cu Pàng cũng biết cách tính đường bằng cây số, có điều khi đi đường mòn xuyên rừng thì làm gì có cột cây số?! Vậy nên nó đành tính theo kiểu người đi rừng, cho mỗi quãng đường phải chuyển con dao quăm đeo ở hông bên này sang hông bên kia cho đỡ mỏi.

Đeo một túi đồ của dì gửi về cho mẹ - nhẹ hơn những gói hàng nó vác thuê nhiều - cậu bé tuổi choai choai đi tắt theo con đường mòn nhỏ qua rừng. Đã được nửa đường về nhà, khi ló ra khỏi khúc quanh thì Pàng nhìn thấy một người đàn ông đeo kính đen chống gậy, đeo ba lô trên lưng. Người ấy đang nhìn phải nhìn trái, có vẻ phân vân với ba ngã rẽ trước mặt, thấy thằng bé ông ta liền ngồi xuống hòn đá ven đường một cách nặng nhọc.

- Cháu đi về đâu đấy? - Ông ta hỏi.

- Về nhà.

Pàng đáp gọn lỏn, nó không thích nói chuyện với người lạ ở giữa rừng từ ngày hai cha con gặp nạn.

- Nhà cháu ở mường nào?

Giọng người đàn ông mềm mỏng, tỏ ra mệt mỏi và hơi nhăn nhó như có chỗ nào đau đớn trong người.

- Mường Mén.

Trả lời xong Pàng bước đi, rẽ sang trái là con đường dẫn về nhà mình.

- Đợi bác một tí, bác cũng về đường ấy. Ồi, chân đau thế này làm sao đi được nữa đây!

Người ấy than thở khiến thằng bé mười bốn tuổi phải quay đầu nhìn lại...

(Còn tiếp)